U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **V. M.**, zast. JUDr. Jarmilou Bajerovou, advokátkou, se sídlem Ostrava, Matiční 730/3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 11. 2006, č. j. 61 Az 73/2005 - 17,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni stěžovatele JUDr. Jarmile Bajerové, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč, která jí bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2005, č. j. OAM-942/VL-07-11-2005. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), neboť bylo bezpečně zjištěno, že žadatel o udělení azylu podal žádost s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv o azyl mohl požádat dříve.

Stěžovatel v samostatném podání požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud v Ostravě poté, co stěžovateli k jeho žádosti usnesením ze dne 27. 2. 2007, č. j. 61 Az 73/2005 - 34, ustanovil zástupkyni, advokátku JUDr. Jarmilu Bajerovou, se sídlem Ostrava, Matiční 3, a vyžádal doplnění kasační stížnosti, věc postoupil dne 16. 7. 2007 k projednání a rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotně-právní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kriterií.

Stěžovatel jako důvody kasační stížnosti, aniž by je podřadil pod příslušné ustanovení § 103 s. ř. s., uvádí, že rozhodující orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a rozhodující soud se s tímto jeho postupem ztotožnil, důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí nebyly úplné, žalobce nesouhlasí, že jeho žádost o udělení azylu je zjevně nedůvodná a proto se měl správní orgán zabývat důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a pro případ, že by nebyly shledány tyto důvody, měl se zabývat otázkou humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a otázkou překážky vycestování dle § 91 citovaného zákona.

Z obsahu správního a soudního spisu vyplývá, že stěžovatel ze země původu odešel za prací. Měl velmi nízký plat z něhož nebyl schopen zabezpečit sebe ani matku. O azyl požádal nejen poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění (dne 31. 12. 2003 – na dobu tří let), ale současně až poté, kdy byl, vzhledem k tomu, že nedbal výroku správního orgánu a nadále se v rozporu se zákonem zdržoval na území České republiky, dne 7. 6. 2004 Obvodním soudem pro Prahu 10 odsouzen k vyhoštění na dobu pěti let.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak vyplývá z rozhodnutí krajského soudu, uvedený soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele. Se závěry krajského soudu se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a je téhož názoru, že potíže stěžovatele nezakládají důvody pro udělení azylu podle § 12, a byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

Námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné, námitkami obdobného rázu se Nejvyšší správní soud převážně opakovaně již zabýval a vypořádal se s nimi jako nedůvodnými již ve svých dřívějších rozhodnutích.

K námitce týkající se údajných nedostatečných skutkových zjištění odkazuje Nejvyšší správní soud na svou judikaturu, např. na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 – 61, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 – 103, www.nssoud.cz, kde se obdobnými námitkami podrobně zabýval. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že je-li žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, není na místě zkoumat další okolnosti, což již vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 244/2004, www.nssoud.cz.

Obdobně odkazuje Nejvyšší správní soud na svou konstantní judikaturu stran podání žádosti o udělení azylu až po určité době pobytu na území České republiky - viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 395/2004, či rozsudek ze dne 13. 3. 2006, sp. zn. 4 Azs 252/2005, www.nssoud.cz, ze kterých vyplývá, že žádost o azyl podaná nikoliv bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až po dvouletém nelegálním pobytu zde a po udělení správního vyhoštění, svědčí o účelovosti takovéto žádosti.

Pokud stěžovatel namítá, že nebylo postupováno podle § 14 zákona o azylu, je třeba uvést, že za situace, kdy byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, posuzování podmínek příp. udělení azylu podle § 14 zákona o azylu již nepřicházelo v úvahu. Ostatně i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz, plyne, že: Zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné [§ 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu], znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože neexistence těchto důvodů je podmínkou rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) i podle § 13 zákona (sloučení rodiny), nemůže správní orgán tímtéž rozhodnutím vyslovit, že se azyl podle § 13 nebo podle § 14 neuděluje.

K námitce týkající se překážky vycestování Nejvyšší správní soud odkazuje např. na rozsudek ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs147/2004 - 41, www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že rozhodne-li Ministerstvo vnitra o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nečiní již výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona. V této souvislosti Nejvyšší správní soud nad rámec potřebného odůvodnění poznamenává, že zvažoval i možný rozpor tohoto postupu (i ust. § 91 zákona o azylu) s čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.) a dospěl k závěru, že o takový rozpor nejde v případě, že konkrétní žadatel nemůže být uprchlíkem zejména proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování ve smyslu zákona o azylu. O takový případ jde v právě projednávané věci, kdy stěžovatel neuváděl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly jeho možnému pronásledování v zemi původu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele JUDr. Jarmila Bajerová, byla ustanovena soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 8 v návaznosti na § 120 s. ř. s. uvedené zástupkyni za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 4800 Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za dva úkony právní služby (á 2100 Kč - § 11 odst. 1 písm. b/, § 11 odst. 1 písm. d/ ve spojení s § 9 odst. 3 pím. f/ cit. vyhlášky) a dvou režijních paušálů (á 300 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu